

S Motiverne til § 1 henvises der til, at man har været i Tvivl med Hensyn til visse „Actstykker, navnlig folkeretlige Overenskomster med fremmede Mægter, om hvilke det ikke er givet, at de hidtil ere bekjendtgjorte ved Thinglæsning, men som dog ikke blot ere af væsentlig Betydning for Statens offentlige Ret og ikke alene indholde Bestemmelser, som det er af Bigtighed for Embedsmændene at kjende, men ogsaa paa mange Maader tjene til at bestemme Borgerenes Rettigheder og Forpligtelser, og som derfor formeentlig paa officiel Maade bør bringes til offentlig Kundskab.“ Som Exempler herpaa nævnes dernæst statsretlige Tractater osv. Jeg for min Person har nu imidlertid aldeles ingen Tvivl om, at saadanne Actstykker skulle bringes til offentlig Kundskab i den almindelige Anordningsform, og dette er formeentlig ogsaa i de sidste 20 Aar i Reglen skeet. Saadanne Actstykker ville altsaa ligefrem gaae ind under Udtrykket „Love og Anordninger“ og under den for disse forefættede Bekjendtgørelsesform. Men en ganske anden Sag er det, mine Herrer, dersom man ved Siden af den egentlige Lovtidende vil have, lad mig kalde det med eet Ord, en Ministerialtidende, en Departementstidende. Jeg fra mit Standpunkt lægger ingen synderlig Vægt paa, om der isaafald blot bliver een Tidende med to Afdelinger eller to forskjellige Tidender. Naar man blot holder det egentlige Anordningsstof, som skal kundgøres paa den her i Lovforslaget fastsatte Maade til almindelig Efterlevelse, saa at Enhver skal kjende det, reent, klart og bestemt for sig og derimod holder alt det Andet enten i en anden Afdeling for sig eller i en heel anden Tidende, da kan en saadan Oprettelse være meget hensigtsmæssig. Den første umiddelbare Følge deraf vilde være, at f. Ex. Departementstidenden forsvandt, men det vilde vistnok, naar der træffes en Foranstaltning som den, der her er Tale om at indføre, være det ene Naturlige. Departementstidenden er for Tiden og i dens nuværende Form et saare underligt Væsen, men det kommer jo ikke os videre ved her, da det er en privat Indretning. Vil man imidlertid træffe en Foranstaltning i den antydede Retning, saa maa man nærmere

undersøge, hvorledes Forholdet naturligen kan ordnes. Det er jo klart, at Ministerierne allerede nu alligevel trykke de Circulærer og mangfoldige andre Bestemmelser, som de i Aarets Løb udsende. Men de udkomme nu sædvanlig enkeltviis, idet det kun er visse mere praktiske Autoriteter, om jeg saa maa sige, eller saadanne Autoriteter, som udsende overmaade mange af den Art Bestemmelser, der allerede nu benytte Pressen paa den Maade, at de ordne Bestemmelserne som en aarlig Samling med fortløbende Numere, der ved Aarets Slutning af sig selv danne sig et Bind. Nogen saadan Samling frembringer Justits- og Indenrigsministeriet, saavidt jeg veed, ikke af deres Bestemmelser. Det var jo nu dog ganske naturligt, om der for alle saadanne fra Regjeringen udgaaende ministeriale Bestemmelser var et samlet Organ, saa at man ikke behøvede at trykke dem to Gange, og saa at man heller ikke med Hensyn til disse Actstykker, som jo dog ikke paa nogen Maade holdes hemmelige, behøvede for at faae dem enten at vente 5 til 6 Aar, indtil de udkomme i Rescriptsamlingen, eller at tye til Departementstidenden, hvor der paa en forunderlig sammenblandet Maade indeholdes mange Actstykker, der allerede ere trykte paa andre Steder, navnlig Love, Lovudkast og Motiver, hvilket baade er kostbart og besværligt for dem, der skulle efterlede og finde Actstykker i denne Samling. Dette Spørgsmaal, om vi vilde have et Organ for den omhandlede Art af Bestemmelser foruden den egentlige Lovtidende, angaaer imidlertid et Punkt, paa hvilket jeg mener, at vi aldeles kunne rette os efter Regjeringens Ønske. Hvad jeg derimod tror, at vi bestemt maae fastholde, det er den Fordring, at den egentlige Lovtidende, altsaa den første Afdeling af en saadan større Tidende, ikke kommer til at indeholde Andet, end hvad der med et technisk Udtryk hedder „Love og Anordninger“ og altsaa kundgøres til almindelig Efterlevelse for alle Vedkommende. — Men netop fordi hele dette Forhold er saa vigtigt, idet man skal kjende, hvad der paa denne Maade bekjendtgøres, maa jeg endnu henstille, om det ikke vilde være rigtigt, at der i den foreslaaede Lov selv blev udtalt Noget